

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku R. E.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lipca 2008 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 marca 2008 r.,

1. oddała zażalenie

2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia), powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług na rzecz radcy prawnego G. S. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 marca 2008 r. Sąd Apelacyjny w sprawie wywołanej na skutek skargi R. E. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 11 marca 2003 r. odrzucił skargę. W ocenie tego Sądu podlegała ona odrzuceniu z uwagi na brak ustawowej

podstawy wznowienia, bowiem skarżący jako podstawę wznowienia wskazał fałszywy dowód, na podstawie którego orzekały Sąd Okręgowy oraz Sąd Apelacyjny w postaci orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 06 czerwca 2001 r., z którego wynikało, iż skarżący jest zdolny do pracy. Przy czym o „fałszywości” powyższego dowodu świadczyć miał fakt późniejszego wydania przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 3 września 2007 r., a więc już po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Apelacyjnego (27 czerwca 2003 r.), orzeczenia stwierdzającego częściową niezdolność ubezpieczonego do pracy od 13 grudnia 2000 r. do 30 września 2009 r. Sąd stwierdził, że wskazany w skardze nowy dowód nie mieści się w kategoriach, o których mowa w art. 403 § 2 k.p.c. Przepis ten stanowi, że można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Zatem sformułowanie tego przepisu wskazuje na to, że podstawą wznowienia mogą być takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które istniały przed wydaniem prawomocnego wyroku, lecz były stronie nieznane, lub strona nie miała do nich dostępu. Powołanie się przez skarżącego na badanie lekarskie, które zostało przeprowadzone po tym jak zaskarżone orzeczenia stało się prawomocne nie może w oparciu o art. 403 § 2 k.p.c. uznane być za nowy dowód i stanowić podstawę wznowienia prawomocnego orzeczenia.

Powyższe postanowienie R. E. zażaleniem zaskarżył w całości zarzucając naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 403 § 2 k.p.c., przez przyjęcie, że nie zostały spełnione przesłanki do jego zastosowania w niniejszej sprawie oraz naruszenie art. 410 § 1 k.p.c., poprzez nieprawidłowe zastosowanie tego przepisu w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenia nie może być uwzględnione. Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej nie dopatrył się naruszenia wskazanych w zażaleniu przepisów postępowania cywilnego przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu, skoro wskazany nowy dowód nie istniał w chwili orzekania przez Sąd Apelacyjny, tym samym nie spełniał ustawowej podstawy wznowienia z art.

403 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony w postanowieniu z dnia 11 marca 1998 r., II UKN 542/97, zgodnie z którym uzyskanie po prawomocnym zakończeniu sprawy, wyników badań lekarskich, nie jest ustawową podstawą wznowienia postępowania (art. 403 § 2 k.p.c.). Pogląd taki był już wielokrotnie przedstawiany w publikowanym orzecznictwie - patrz: uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68 (OSNCP 1969 r. z. 12, poz. 208), postanowienie z dnia 22 kwietnia 1975 r., III PZ 4/75 (OSNCP 1976 r. z. 2, poz. 38) i wyrok z dnia 10 kwietnia 1973 r., II CR 104/73 (OSNCP 1974 r. z. 2, poz. 29).

Z powyższych względów zażalenie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.